

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΕΠΙΒΙΩΝΟΥΝ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ

ΚΑΙ Η

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

A.F. STEADMAN

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ
ΚΑΙ Η
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ
ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ ΚΑΙ Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

A.F. STEADMAN

Τίτλος πρωτοτύπου: *Skandar and the Chaos Trials*

Πρώτη έκδοση στη Μεγάλη Βρετανία, Simon & Schuster UK Ltd, 2024

© 2024, De Ore Leonis για το κείμενο

© 2024, Two Dots για την εικονογράφηση

© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος/Μαλβίνα Κότο

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2024

ISBN 978-960-572-685-0

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα, Τ 210 3225152

www.ikarosbooks.gr – info@ikarosbooks.gr

Για τη μαμά μου,
την Έλεν, που μου έδειξε
πώς να ονειρεύομαι

ΤΟ ΝΗΣΙ

ΓΑΒΑΘΑ ΤΗΣ ΛΑΒΑΣ

ΑΓΡΙΟΤΟΠΟΣ

ΖΩΝΗ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΡΕΝΑ
ΚΑΙ
ΣΤΑΔΙΟ
ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

ΟΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΛΕΤΟΦΩΛΙΑ

ΚΟΙΛΑΔΕΣ ΜΕ
ΤΙΣ ΠΕΖΟΥΔΕΣ

ΤΕΤΡΑΚΟΡΦΟ

ΖΩΝΗ ΑΕΡΑ

ΟΥΡΑΝΙΟ
ΔΑΣΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Τα σάντουιτς της Σάλι	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Η άγρια μετάλλαξη	25
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Οι πέτρες του ηλιοστάσιου	46
ΚΕΝΑ: Ευτυχία	65
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Η Δοκιμασία της Γης	69
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Το Ακοίμητο Βουνό	90
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Ληστεία στο Εκκολαπτήριο	107
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Οι Περιπλανώμενοι	130
ΚΕΝΑ: Ελπίδα	154
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: Ψυχολαμπή	160
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9: Πυρετός συμμαχιών	188
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10: Η Δοκιμασία της Φωτιάς	210
ΚΕΝΑ: Αμφιβολίες	231
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11: Ο Φέρφας το σκάει	236
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12: Χριστουγεννιάτικο χάος	259
ΚΕΝΑ: Τύψεις	283
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13: Γενέθλια με εκπλήξεις	288
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14: Δόλωμα	307
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15: Η Δοκιμασία του Νερού	325
ΚΕΝΑ: Μοναξιά	345
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16: Εξαπάτηση	350
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17: Η Γιορτή του Αέρα	379
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18: Το δώρο της Άγκαθα	396

ΚΕΝΑ: Φόβος	415
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19: Ένα μυστικό	419
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20: Η Δοκιμασία του Αέρα	438
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21: Μια άλλη ακτή	458
ΚΕΝΑ: Νοσταλγία	476
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22: Αδελφή θλίψη	479
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23: Οι Έβερχαρτ	503
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24: Σπίτι ξανά	519
Επίλογος	532

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Ταξιάρχης Νίνα Καζάμα έχει έρθει να επιθεωρήσει τις ζημιές στο Εκκολαπτήριο.

Δεν ξέρει.

Τη συνοδεύει ο Εκπαιδευτής Ρεξ Μάνινγκ, και ο ασημένιος του μονόκερος λάμπει καθώς το φως του ήλιου πέφτει στην κορυφή του λόφου.

Δεν έχει ιδέα.

Πέντε περήφανοι έφοροι φρουρούν την ανοιχτή πληγή στον χορταριασμένο πλαϊνό τοίχο του Εκκολαπτηρίου.

Δεν έχουν καταλάβει.

Οι έφοροι επιτρέπουν στους δύο σημαντικότερους αναβάτες του Νησιού να πλησιάσουν.

Κανείς δεν το έχει προσέξει.

Η Ταξιάρχης Καζάμα κοιτάζει μέσα στην εσωτερική αίθουσα. Ο Ρεξ Μάνινγκ, νέος επικεφαλής του Αργυρού Κύκλου, πλησιάζει κι αυτός.

Δεν θα πιστεύουν στα μάτια τους.

Η Ταξιάρχης Καζάμα ανοιγοκλείνει τα μάτια καθώς η όρασή της προσαρμόζεται στο μισοσκόταδο. «Γιατί δεν είναι τα αυγά για το επόμενο ηλιοστάσιο στις θέσεις τους;» ρωτά επιτακτικά. Αλλά η δουλειά των εφόρων ήταν να φυλάσσουν το μνημείο από εξωτερικές επιθέσεις.

Ακόμα δεν έχουν συνειδητοποιήσει πως όλα ήταν μάταια.

Η Ταξιάρχης περνά βιαστικά μέσα από την τρύπα, σκορπίζοντας χώματα γύρω της. Ο Ρεξ την ακολουθεί.

Όλες οι βάσεις των αυγών στην εσωτερική αίθουσα είναι άδειες.

Όλες περιέχουν μόνο αέρα, κενό.

Σαν να αρχίζουν να υποψιάζονται κάτι.

Πρώτος το σκέφτεται ο Ρεξ. Η Νίνα τον κοιτάζει και ο φόβος της κόβει την ανάσα. Τα βήματά τους αντηχούν στη σιωπηλή αίθουσα καθώς κατεβαίνουν στο πιο κάτω επίπεδο, στις αποθήκες.

Ούτε ένα αυγό μονόκερου.

Και στο επόμενο υπόγειο.

Ούτε ένα αυγό μονόκερου.

Το ίδιο σε όλα τα υπόγεια, όλο και πιο κάτω, βαθιά στα σωθικά του πανάρχαιου υψώματος.

Όλα άδεια.

Και επιτέλους το συνειδητοποιούν.

Στα επόμενα δεκατρία χρόνια, δεν πρόκειται να εκκολαφθούν εδώ άλλοι μονόκεροι.

Μια ολόκληρη γενιά αναβατών χαμένη.

Τώρα στέκονται στην άκρη των Κατοπτρικών Βράχων, με τα κύματα να σκάνε από κάτω τους.

«Κανείς δεν πρέπει να το μάθει», λέει η Νίνα. «Υποσχέσου το!»

«Θα τα βρούμε τα αυγά», λέει ο Ρεξ. «Εσύ κι εγώ».

Όμως νιώθουν και οι δύο το βάρος της αλήθειας να τους πλακώνει.

Το Εκκολαπτήριο είναι κενό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΤΗΣ ΣΑΛΙ

Ο Σκάνταρ Σμιθ έψαχνε τον Τυχερό Κατεργάρη. Πάλι. Πολλοί θα πίστευαν πως μάλλον ήταν αδύνατον να ξεχάσεις πού άφησες έναν αιμοδιψή μονόκερο. Αυτοί οι κάποιοι όμως προφανώς δεν είχαν γνωρίσει ποτέ μονόκερο που ξεκινούσε τον τρίτο χρόνο της εκπαίδευσής του στην Αετοφωλιά. Στη διάρκεια του καλοκαιριού, η συμπεριφορά των μονόκερων-κλωσόπουλων έγινε τόσο απαίσια, που ο Σκάνταρ πίστεψε πως είχαν πλέον όλοι τους ξεφύγει εντελώς από τον έλεγχο των αναβατών τους. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο Τυχερός Κατεργάρης.

Ήταν η τελευταία μέρα των διακοπών πριν ξαναρχίσει η εκπαίδευση. Ο Σκάνταρ είχε περάσει σχεδόν όλο το πρωί ψάχνοντας τον Κατεργάρη, με τη σέλα Σεκόνι στο ένα χέρι και το χαλινάρι περασμένο γύρω από το άλλο. Τώρα καθόταν στον λόφο της Αετοφωλιάς, ξεριζώνοντας χορτάρια απ' τα νεύρα

του. Όλο το καλοκαίρι ο Κατεργάρης συνεχώς εξαφανιζόταν –ο Σκάνταρ δεν είχε ιδέα πού πήγαινε– αλλά τώρα υποτίθεται πως θα πήγαιναν, όλη η τετράδα, στο Τετράκορφο για φαγητό.

Σαν να είχε ακούσει το όνομά της, η Μπόμπι Μπρούνα κατέβηκε καλπάζοντας με σαματά τη λοφοπλαγιά καβάλα στη Γερακινή Οργή. Είχε την τέλεια όψη της φοβερής χειρίστριας του αέρα: με τα μανίκια του φθαρμένου της σακακιού ανεβασμένα, τα γκρίζα φτερά της μετάλλαξης της γίνονταν ορατά ίσαμε τους αγκώνες της.

Η Γερακινή κάλπαζε ολόισια προς τον Σκάνταρ, κι η Μπόμπι περίμενε ένα τσικ παραπάνω απ' όσο έπρεπε για να της κόψει τη φόρα. Τα χείλη της συσπάστηκαν ελαφρά βλέποντας τον Σκάνταρ να πετάγεται όρθιος, ανήσυχος. Εντάξει, ήταν πλέον σαφές: το είχε κάνει επίτηδες.

«Τον βρήκες τελικά, αϋλάκο;» ρώτησε η Μπόμπι, αγνώω- ντας το χλώμιασμα του Σκάνταρ.

Ο Σκάνταρ σκέφτηκε να της γκρινιάξει για τα επικίνδυνα κόλπα της, αλλά είχε φτάσει πια σχεδόν η ώρα του φαγητού, και μια πεινασμένη Μπόμπι δεν ήταν μια πολύ ευχαριστημένη Μπόμπι.

Έτσι, αναστέναξε και είπε, «Μπα. Πηγαίνετε χωρίς εμάς».

«Μα έχουμε να βρεθούμε μετά με την αδελφή σου, το ξέ- χασες; Έξω από το Οχυρό». Η Μπόμπι χαλάρωσε τα γκέμια για να μπορέσει η Γερακινή να τσακώσει έναν περαστικό λαγό.

Ο Σκάνταρ ανατρίχιασε ακούγοντας το κρατσάνισμα από τα λαγουδίσια κοκαλάκια.

Η Μπόμπι τον αγνόησε. «Πρέπει να ξεκινήσουμε τώρα αν είναι να πάμε να φάμε σ' αυτό το απίστευτο μέρος που ανακά- λυψα. Μετά έχει πολύ κόσμος!»

«Ακόμα δεν έχω καταλάβει γιατί δεν μας λες το όνομά του».

«Είναι έκπληξη», είπε η Μπόμπι αόριστα. «Εεε... από πότε είναι αυτός ο αργοπορημένος της παρέας;»

Ο Μίτσελ Χέντερσον ερχόταν προς το μέρος τους καβάλα στη Γλυκοπόρφυρη Νύχτα. Η Πορφυρή έμοιαζε πιο πολύ με δαίμονα παρά με μονόκερο – η χαίτη της και η ουρά της φλέγονταν, όπως και τα μάτια και οι οπλές της. Αλλά ο Σκάνταρ σχεδόν δεν το πρόσεξε, διότι ο δικός του μονόκερος, ο Τυχερός Κατεργάρης, τριπόδιζε ευτυχής δίπλα στη φλογερή καλύτερή του φίλη.

«Ηρθες!» είπε ο Σκάνταρ με ανακούφιση και μια δόση μαλώματος, και αγκάλιασε τον εβένινο λαιμό του Κατεργάρη. Ο μονόκερος τίναξε χαρούμενος το κεφάλι του, και η λευκή γραμμή του άυλου έλαμψε στο φως του ήλιου. Ο δεσμός σκίρτησε από την κοινή τους χαρά που ξαναβρέθηκαν, έστω κι αν ο Σκάνταρ δεν ήταν και τόσο χαρούμενος πια όταν πρόσεξε το μαύρο τρίχωμα του Κατεργάρη – που χτες γυάλιζε και τώρα ήταν καλυμμένο από ένα παχύ στρώμα σκόνης.

«Μα γιατί είναι τόσο βρομερός;» ρώτησε η Μπόμπι, ενώ η Γερακινή έκανε μια απότομη κίνηση για να τον αποφύγει: την απεχθανόταν τη βρομιά.

«Δυπάμαι που διακόπτω», είπε με ύφος σαρκαστικό ο Μίτσελ. «Αλλά δεν θα με ρωτήσει κανείς αν είμαι εντάξει;»

Για κάποιο λόγο έλειπε ολόκληρο το φερμουάρ από το πράσινο σακάκι του Μίτσελ, το οποίο ήταν ανοιχτό και άφηνε να φαίνεται το μελαψό δέρμα του στήθους του.

Η Μπόμπι ρουθούνισε ειρωνικά.

«Μη γελάσεις, Ρομπέρτα. Σε προειδοποιώ».

«Τι συνέβη;» ρώτησε ήσυχα ο Σκάνταρ.

Ο Μίτσελ αναστέναξε και οι φλόγες των μαλλιών του φούντωσαν. «Η Πορφυρή – να τι συνέβη. Όλο το καλοκαίρι έβαζε φωτιές δεξιά κι αριστερά – και τώρα έβαλε στο στόχαστρο και εμένα».

Ο Σκάνταρ συνοφρυώθηκε. «Δεν θέλει όμως να σου κάνει κακό, έτσι δεν είναι;» Ναι, πράγματι, είχαν αρχίσει να γίνονται πολύ πιο ανυπάκουοι τώρα τελευταία οι μονόκεροι, αλλά ποτέ δεν θα έβλαπταν επίτηδες τους αναβάτες τους.

«Γι' αυτό και έβγαλα το μπλουζάκι μου!» είπε αγανακτισμένος ο Μίτσελ. «Δες να το έβγαλα γιατί ζεσταινόμουν;»

«Δεν...» Ο Σκάνταρ έριξε μια κλεφτή ματιά στην Μπόμπι, η οποία δάγκωνε το χέρι της για να μην ξεσπάσει σε γέλια. «Δεν καταλαβαίνω».

«Η Πορφυρή έκαψε όλο το ύφασμα γύρω από το φερμουάρ κι έτσι δεν μπορώ να κλείσω το σακάκι μου», είπε έξαλλος ο Μίτσελ. «Επειτα έκανε το ίδιο και με το μπλουζάκι μου, και πριν προλάβω να φορέσω το εφεδρικό μου, το έκαψε κι αυτό. Το νιώθω μέσα από τον δεσμό μας ότι όλα αυτά της φαίνονται ξεκαρδιστικά. Τελικά σταμάτησε μόνο όταν δεν φορούσα τίποτα πια από τη μέση και πάνω!»

«Ελπίζω να μη συνεχίσει με το παντελόνι του», μουρμούρισε η Μπόμπι στον Σκάνταρ, ο οποίος πάσχιζε να πνίξει το γέλιο του.

«Τι ψιθυρίζετε εκεί πέρα;» ρώτησε ο Μίτσελ.

Η Μπόμπι κατάφερε να σοβαρευτεί γρήγορα. «Άντε, έχουμε ήδη αργήσει για το μεσημεριανό. Η Φλο θα μας βρει στο Τετράκορφο μόλις αφήσει σπίτι την Κένα. Είπα και του βάρδου σιδερά να έρθει».

Ο Μίτσελ γούρλωσε τα μάτια. «Θα είναι και ο Τζέμι; Καταστροφή». Με μια κίνηση έδειξε το χαλασμένο του σακάκι που

ανέμιζε ανοιχτό στο αεράκι κι έκανε την κονκάρδα της φωτιάς να αντανακλά κάθε τόσο τον ήλιο.

Ο Σκάνταρ είχε μια ιδέα. «Θες να δέσεις το χαλινάρι του Κατεργάρη γύρω από τη μέση σου;» Το έδωσε στον Μίτσελ. «Τουλάχιστον έτσι θα μένει το σακάκι σου κλειστό».

Ο Μίτσελ κοίταξε με καχυποψία το γαλάζιο σκοινί, αλλά μάλλον συνειδητοποίησε πως αυτό ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει αν ήθελε να είναι στην ώρα του για το μεσημεριανό. Ο Μίτσελ απεχθανόταν τις καθυστερήσεις.

«Μπορεί να ξεκινήσεις και καινούργια μόδα», είπε η Μπόμπι για να τον πειράξει.

«Δεν αφήνεις τις εξυπνάδες;» της αντιγύρισε ο Μίτσελ δέροντας το σκοινί γύρω από τη μέση του.

Ο Σκάνταρ καβάλησε τον Κατεργάρη και ακολούθησε τους άλλους στη διαδρομή από τον λόφο της Αετοφωλιάς στον κεντρικό εμπορικό δρόμο του Τετράκορφου. Του άρεσε που έβλεπε ότι τα ζωηρά δεντρόσπιτα της πόλης –βαμμένα σε όλες τις αποχρώσεις του κόκκινου, του μπλε, του πράσινου και του κίτρινου– είχαν επισκευαστεί μετά τις καταστροφές που προξένησαν τα στοιχεία πέρσι, στη δεύτερη χρονιά του. Και κάπου στο βάθος, η μυτερή κορυφή του Αργυρού Οχυρού τρυπούσε για μια ακόμα φορά τον ουρανό.

Παρέμεναν όμως πολλά κτίρια σ’ όλο το Νησί που δεν είχαν επισκευαστεί, κι ο Σκάνταρ δεν είχε ξεπεράσει ακόμα τη στενοχώρια του για όσα είχαν συμβεί τον Ιούνιο. Την ημέρα του θερινού ηλιοστάσιου, το Νησί βρέθηκε ένα βήμα πριν την αυτοκαταστροφή εξαιτίας της ίδιας του της μαγείας που είχε βγει εντελώς εκτός ισορροπίας – κι όλα αυτά επειδή ο Αργυρός Κύκλος σκότωνε άγριους μονόκερους. Ο Σκάνταρ, η Μπόμπι,

η Φλο και ο Μίτσελ είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν πώς να σώσουν το Νησί, κερδίζοντας το κοκάλινο σκήπτρο από τον Πρώτο Αναβάτη και τη Βασίλισσα των Άγριων Μονόκερων. Έπειτα όμως ο Σκάνταρ βρέθηκε αντιμέτωπος με έναν εφιάλτη που ξεπερνούσε κάθε φαντασία. Η αδελφή του η Κένα είχε δεθεί με ένα πουλάρι άγριου μονόκερου. Η Πλέκτρια -η μητέρα τους- είχε φτιάξει για χάρη της Κένα έναν πλαστό δεσμό ακριβώς σαν τον δικό της.

Η Ταξιάρχης Καζάμα, ενεργώντας ακριβοδίκαια, παρά το σοκ της, επέτρεψε στην Κένα να παραμείνει στο Νησί μαζί με τον Σκάνταρ ώπου να παρθεί μια απόφαση σχετικά με το μέλλον της και το δέσιμό της με τον άγριο μονόκερο. Στην αρχή, ο Σκάνταρ είχε προσπαθήσει να δει τη θετική πλευρά. Είχε χαρεί το γράμμα που έγραψε στον μπαμπά του, για να του πει ότι η Κένα βρισκόταν στην Αετοφωλιά. Αλλά μόλις κατακάθισε ο κουρνιαχτός, ο Σκάνταρ άρχισε να ανησυχεί για τον πλαστό δεσμό γύρω από την καρδιά της αδελφής του. Είχε αρχίσει να βλέπει τον μονόκερο που της επιφύλασσε το πεπρωμένο της -την γκρίζα μονοκερίνα με τις πιτσίλες- στον ερημότοπο των ονείρων του, των ονείρων του Φτιάχτη. Κι όσο η Νίνα καθυστέρουσε να πάρει την απόφασή της, τόσο ο Σκάνταρ αναρωτιόταν αν υπήρχε τρόπος να ξαναδώσει αυτό τον μονόκερο -αυτή τη ζωή- στην Κένα.

«Κάτι σκέφτεσαι πυρετωδώς, και δεν το συνηθίζεις», σχολίασε η Μπόμπι, καθώς η Γερακινή πήγε πλάι στον Κατεργάρη και συντόνισε το βήμα της μαζί του.

«Πού το κατάλαβες;»

«Από τη χαρακιά στο μέτωπό σου», είπε η Μπόμπι. Μπορεί η Μπόμπι να ήταν πληθωρική προσωπικότητα, αλλά πα-

ρατηρούσε σιωπηρά τους ανθρώπους και τα συναισθήματά τους – ιδίως του Σκάνταρ.

«Την αδελφή μου σκέφτομαι», είπε εκείνος απλά. Δεν ήταν ακόμα έτοιμος να συζητήσει το δέσιμο της Κένα με τον μονόκερο του πεπρωμένου της. Χρειαζόταν περισσότερα στοιχεία.

«Μα τι κάνει η Νίνα τέλος πάντων;» ξέσπασε η Μπόμπι. «Όλη αυτή η καθυστέρηση είναι εντελώς αταίριαστο πράγμα για έναν χειριστή του αέρα. Ας πάρει μια απόφαση! Τι περιμένει να βρει πια μ' αυτή την έρευνα; Την Πλέκτρια κρυμμένη στη σέλα της Κένα;»

Η Μπόμπι είχε γίνει έξαλλη εξαρχής με τις εξετάσεις πάνω στην Κένα και τον μικρό της άγριο μονόκερο εκεί στο Αργυρό Οχυρό – τη βάση του Αργυρού Κύκλου. Κορόιδευε και ειρωνευόταν κάθε φορά που η Φλο έλεγε πως ο καινούργιος επικεφαλής του Αργυρού Κύκλου, ο Ρεξ Μάνινγκ, ήταν πολύ πιο καλός τύπος απ' ό,τι ο Ντόριαν Μάνινγκ, ο πατέρας του.

«Ε, δεν είναι και πάρα πολύ δύσκολο αυτό, πάντως», της αντιγύρισε κάποια στιγμή η Μπόμπι. «Ο πατέρας του Ρεξ παραλίγο να καταστρέψει το Νησί πέρσι. Κι έβαλε να μας συλλάβουν για τους φόνους των μονόκερων που είχε διαπράξει αυτός».

Ούτε και στον Σκάνταρ άρεσε που η Κένα βρισκόταν πίσω από το τείχος των ασπίδων του Οχυρού. Η κλειστή ομάδα των αναβατών με τους ασημένιους μονόκερους, ο Αργυρός Κύκλος, ήταν η πιο ισχυρή οργάνωση στο Νησί. Και ο ανταγωνισμός τους με τους χειριστές του άυλου πήγαινε πίσω αιώνες.

«Το Οχυρό είναι το ασφαλέστερο μέρος για τις εξετάσεις, Σκαρ», είχε επιμείνει η Φλο. «Και για την Κένα και για το υπόλοιπο Νησί. Μην ξεχνάς ότι τα τραύματα από τη μαγεία των άγριων μονόκερων δεν θεραπεύονται ποτέ».

Τώρα πια, έναν μήνα ύστερα από εκείνη τη συζήτηση, ο Σκάνταρ ήταν πρόθυμος να παραδεχτεί ότι η Φλο είχε δίκιο. Η Κένα πήγαινε συχνότατα στο Οχυρό και ποτέ δεν της συνέβη τίποτε κακό. Την είχαν ρωτήσει για το διάστημα που πέρασε με την Πλέκτρια, την ανέκριναν για τον τεχνητό δεσμό της και της ζήτησαν να ασκήσει στοιχειακή μαγεία. Οι έφοροι δεν την άφηναν να ανεβαίνει στον άγριο μονόκερό της· της επιτρεπόταν μόνο να ακουμπάει την παλάμη της στον λαιμό του. Μέχρι στιγμής, δεν είχε καταφέρει να φτιάξει ούτε μισή σπίθα.

«Έχεις αναρωτηθεί ποτέ», ρώτησε η Μπόμπι τον Σκάνταρ καθώς προχωρούσαν δίπλα δίπλα, «τι έκανε η Κένα με την Πλέκτρια όλο αυτό το διάστημα;» Ο τόνος της είχε έναν δισταγμό· ακουγόταν πολύ λιγότερο σίγουρη απ' ό,τι συνήθως.

«Απ' όσα μας είπε η Κένα, δεν μιλούσαν σχεδόν καθόλου. Η Πλέκτρια ήταν απασχολημένη με τις προετοιμασίες για τον δεσμό της», είπε σφιγμένος ο Σκάνταρ. «Και την πιστεύω».

«Κι εγώ την πιστεύω, εννοείται, αλλά... γιατί να καθίσει η Έρικα Έμπερχαρτ να φτιάξει δεσμό για την κόρη της κι ύστερα να την αφήσει να πάει στην Αετοφωλιά; Δεν μου ακούγεται και πολύ... πλεκτικό».

«Ναι», είπε βλοσυρός ο Σκάνταρ. «Καθόλου πλεκτικό δεν ακούγεται. Αλλά είμαι σίγουρος πως η Κένα μάς είπε όλα όσα ξέρει. Τώρα πια έχει καταλάβει πόσο μοχθηρή είναι η Πλέκτρια. Η Κένα όμως θέλει να ζήσει στην Αετοφωλιά και να εκπαιδευτεί ως αναβάτρια μονόκερου – όπως το ονειρευόμασταν πάντα».

Αν και, βέβαια, κανείς από τους δύο δεν είχε φανταστεί να το κάνει αυτό με άγριο μονόκερο...

Η Μπόμπι άπλωσε το χέρι και έδειξε: «Από δω!»

Οι τρεις φίλοι έστριψαν από τον δρόμο με τα μαγαζιά και μπήκαν σε ένα δασάκι με διάφορα εστιατόρια στα κλαδιά τους. Παντού ακούγονταν χαλαρές κουβέντες και το κροτάλισμα από πιάτα και μαχαιροπίρουνα. Οι μυρωδιές ήταν να σου τρέχουν τα σάλια. Το στομάχι του Σκάνταρ γουργούρισε καθώς πέρασαν δίπλα από τα Τάκος του Νησιού, είδε όμως παρακάτω και άλλες επιλογές: πίτσα, κάρι, τάπας, φαλάφελ, ράμεν, πικάντικο κοτόπουλο, ακόμα και τηγανίτες.

Ξαφνικά, κάτι άλλαξε στα μурμυρητά που έρχονταν από τα κλαδιά: οι φωνές έγιναν ψιθυριστές, γεμάτες δέος:

«Η ασημένια της Αετοφωλιάς!»

«Η κόρη του Όλου Σεκόνι!»

«Κοίτα πώς γυαλίζει αυτός ο μονόκερος!»

Είχε καταφτάσει η Φλο Σεκόνι. Ο Αργυρόσπαθος άστραφτε καθώς προχωρούσε στον στενό δρόμο για να συναντήσει τους υπόλοιπους της τετράδας. Οι ασημένιοι μονόκεροι ήταν σπάνιοι στο Νησί, και πανίσχυροι, κι ο Αργυρόσπαθος πάντα, χωρίς εξαίρεση, ενέπνεε θαυμασμό, όσο κι αν η Φλο απεχθανόταν να τραβάει την προσοχή επάνω της.

Το βλέμμα της Φλο συνάντησε πρώτα το βλέμμα του Σκάνταρ, και του χαμογέλασε καθησυχαστικά. «Η Κένα είναι μια χαρά – κι ακόμα καλύτερα από μια χαρά. Όταν την άφησα στο Οχυρό, ο Ρεξ είπε ότι πιθανότατα αυτή να είναι η τελευταία φορά που την καλούν για εξετάσεις».

Η καρδιά του Σκάνταρ φούσκωσε από ελπίδα. Μήπως τελικά ήταν στ' αλήθεια κάτι καλό αυτός ο νέος επικεφαλής του Αργυρού Κύκλου;

Η Φλο κοίταξε τον Μίτσελ, ο οποίος έδενε ξανά τον κόμπο

από το σκοινί του Κατεργάρη στη μέση του. Γύρισε στον Σκάνταρ ανασηκώνοντας το ένα της φρύδι με απορία.

Εκείνος έπνιξε ένα γελάκι. «Θα σου πω μετά».

Ο Αργυρόσπαθος ακολουθούσε πίσω από τον Κατεργάρη. Η Φλο πήρε μια βαθιά αναπνοή. «Τι ωραία που μυρίζει! Η μαμά μου το λέει συνέχεια ότι το φαγητό στο Νησί βελτιώθηκε πάρα πολύ μετά τη Συνθήκη».

Ο Σκάνταρ έγειρε πάνω από τη φτερούγα του Κατεργάρη για να διαβάσει κάποια μενού που ήταν στερεωμένα στους κορμούς των δέντρων. Ένωθε λιγάκι πελαγωμένος. Τα περισσότερα απ' αυτά που προσφέρονταν δεν τα είχε δοκιμάσει ποτέ, και ήξερε ότι ο λόγος γι' αυτό δεν ήταν ότι προερχόταν από τη Στεριά. Όταν ήταν μικρότερος, απλώς δεν υπήρχαν χρήματα για να τρώνε έξω.

Όσο η Φλο, ο Μίτσελ και η Μπόμπι κουβέντιαζαν για φαγητά που εκείνος ούτε τα είχε καν ακουστά, ο Σκάνταρ έχωσε τα δάχτυλά του μέσα στη χαίτη του Κατεργάρη. Ο μαύρος μονόκερος βρυχήθηκε σιγανά, η κοιλιά του δονήθηκε κάτω από τα πόδια του Σκάνταρ. Και με κάποιο τρόπο, το ότι δεν ήξερε αυτά τα περίεργα φαγητά τού φάνηκε ξαφνικά ασήμαντο. Ο Κατεργάρης δεν έδινε δεκάρα γι' αυτά τα πράγματα.

«Βρε βρε, ο βάρδος σιδεράς!» Η δυνατή φωνή της Μπόμπι έκανε τον Σκάνταρ να σηκώσει τα μάτια του.

«Σε παρακαλώ, μη με φωνάζεις έτσι», παραπονέθηκε ο Τζέιμι πλησιάζοντας τους τέσσερις αναβάτες.

«Είσαι στις ομορφιές σου, Τζέιμι», είπε η Φλο.

Γιατί η δερμάτινη ποδιά του σιδερά με τις τσέπες γεμάτες εργαλεία και οι μαυρίλες από τις στάχτες στο σιδηρουργείο δεν υπήρχαν πια. Τώρα ο Τζέιμι φορούσε ένα κολλαριστό πράσινο πουκάμισο.

«Α, ναι, λες; Ευχαριστώ», είπε ο Τζέιμι αμήχανος, περνώντας το χέρι από τα καστανόξανθα μαλλιά του. Τα δύο αταίριαστα μάτια του, το ένα καφέ και το άλλο πράσινο, συνάντησαν τα μάτια του Μίτσελ, ο οποίος είχε μείνει ακίνητος στα μισά του ξεπεζέματος από τη Γλυκοπόρφυρη Νύχτα.

«Θες βοήθεια;» ρώτησε ο Τζέιμι με ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο στα χείλη του.

Ο Μίτσελ άφησε τη λαβή της σέλας Τέιτινγκ και προσγειώθηκε. «Ό-όχι, όλα καλά, όλα θαυμάσια», τραύλισε σπρώχνοντας τον καφετί σκελετό των γυαλιών του πιο ψηλά και ισιώνοντας όπως όπως το σακάκι του.

Το βλέμμα του Τζέιμι σταμάτησε στο μπλε σκοινί γύρω από τη μέση του Μίτσελ.

Τα φλογερά μαλλιά του Μίτσελ φούντωσαν λίγο ακόμα. «Εχμ, ναι, μεγάλη ιστορία. Η Πορφυρή. Μου-»

«Καιαιαι... ΝΑ ΉΜΑΣΤΕ!» αναφώνησε η Μπόμπι. Είχαν φτάσει σε ένα μαγαζί που λεγόταν ΤΑ ΖΟΥΜΕΡΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΤΗΣ ΣΑΛΙ. Η Μπόμπι έδειχνε το μενού πάνω στον κορμό του δέντρου, χαμογελώντας μέχρι τ' αυτιά. Η Φλο κι ο Σκάνταρ κοιτάχτηκαν παραξενεμένοι.

Ο Μίτσελ ήταν έξαλλος. «Θες να μου πεις ότι το φοβερό σου σχέδιο γι' αυτό το γεύμα -το γεύμα για το οποίο υποχρέωσες τους άλλους να έρθουν μισοντυμένοι- είναι ένα σαντουιτσάδικο;»

«Δεν είναι σαντουιτσάδικο, Μίτσελ. Το μαγαζί της Σάλι είναι ντελικάτεσεν. Είναι εστιατόριο με σάντουιτς, αν προτιμάς». Η Μπόμπι συνέχισε να κοιτάζει το μενού με ύφος λατρείας.

«Η Σάλι είναι άλλη κατηγορία», συμφώνησε ο Τζέιμι. «Ερχομαι πολύ συχνά εδώ πέρα, για να 'μαι ειλικρινής».

«Εντάξει, όχι πως έχουν κάτι κακό τα σάντουιτς», έσπευσε να πει ο Μίτσελ.

Ο Σκάνταρ και η Φλο ξεπέζεψαν για να μπορέσουν να διαβάσουν το μενού.

ΜΕΝΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ:

ΤΑ ΖΟΥΜΕΡΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΤΗΣ ΣΑΛΙ

Ζώνη Νερού: Τόνος με μαγιονέζα αντζούγια

Ζώνη Γης: Σπέσιαλ ανάμεικτα λαχανικά

Ζώνη Φωτιάς: Καυτερό κοτόπουλο με μπέικον

Ζώνη Αέρα: Γαρίδες πικάντικες με γουασάμπι

Σάντουιτς του μήνα:

Το Σάντουιτς Έκτακτης Ανάγκης της Μπόμπι Μπρούνα

ΟΛΑ ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΣΕΡΒΙΡΟΝΤΑΙ ΜΕ ΦΡΕΣΚΟ ΔΕΣΠΡΟ Ή ΜΑΥΡΟ ΨΩΜΙ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΤΟΥ ΑΕΡΑ, ΜΕ Ή ΧΩΡΙΣ ΗΛΙΟΣΠΟΡΟΥΣ

«Πλάκα μού κάνεις», είπε ο Σκάνταρ γελώντας ήδη.

«Μπόμπι, πώς τα κατάφερες και το δέχτηκε αυτό η Σάλι;» ρώτησε η Φλο, σαφέστατα ανήσυχη πως κάπου στην ιστορία υπήρχε εκβιασμός. Γιατί τα σάντουιτς έκτακτης ανάγκης της Μπόμπι ήταν πασίγνωστα στην τετράδα της: βούτυρο, τυρί, μαρμελάδα σμέουρο και εκχύλισμα μαγιάς.

Ο Μίτσελ είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Μα τα σάντουιτς σου είναι δημόσιος κίνδυνος».

«Η Σάλι λέει πως έχουν γίνει πολύ δημοφιλή», δήλωσε όλο περηφάνια η Μπόμπι. «Ελάτε!» Πέρασε τα χαλινάρια της Γερα-

κινήσ' έναν από τους μεταλλικούς κρίκους που υπήρχαν ειδικά για τους αναβάτες και ανέβηκε τη σκάλα του μαγαζιού, τρία τρία τα σκαλιά, αφήνοντας τους άλλους πίσω να ακολουθούν.

Μέσα στο δεντρόσπιτο, πίσω από τον πάγκο στεκόταν μια γυναίκα. «Α, να κι η δημιουργός του σάντουιτς του μήνα!» γουργούρισε βλέποντας την τετράδα να πλησιάζει. Η γυναίκα είχε μαύρα σγουρά μαλλιά, φορούσε μια ποδιά με τα χρώματα του ουράνιου τόξου και είχε ένα χαμογελαστό –και λιγάκι ροζ– πρόσωπο.

«Γεια σου, Σάλι!» Η Μπόμπι ταλαντευόταν πατώντας πότε στα ακροδάχτυλα και πότε στις φτέρνες της, κατακόκκινη από ενθουσιασμό. «Πέντε σάντουιτς έκτακτης ανάγκης, παρακαλώ».

«Εεεχμ, Μπόμπι. Να σου πω την αλήθεια, έλεγα να πάρω αυτό με τη μαγιονέζα», είπε αμέσως ο Σκάνταρ.

«Το κοτόπουλο της Ζώνης της Φωτιάς για μένα», είπε ο Μίτσελ.

«Εγώ θα ήθελα την πικάντικη γαρίδα», συμπλήρωσε με ενοχικό ύφος η Φλο.

«Τς τς τς», είπε η Σάλι. «Δεν ξέρετε τι χάνετε. Το Έκτακτης Ανάγκης είναι αυτό που φεύγει περισσότερο από κάθε άλλο».

«Ναι, αλλά το παραγγέλνει ποτέ κανείς και δεύτερη φορά;» ψιθύρισε ο Μίτσελ στον Σκάνταρ.

Τελικά, ο Τζέιμι συμφώνησε να δοκιμάσει το σάντουιτς της Μπόμπι, με την προϋπόθεση ότι εκείνη θα σταματούσε να τον αποκαλεί βάρδο σιδερά. Ο Τζέιμι δεν θέλησε ποτέ του να ακολουθήσει τα βήματα των γονιών του και να γίνει βάρδος, παρόλο που τον Ιούνιο τραγούδησε την αληθωδία του.

Ήταν φανερό ότι το σαντουιτσάδικο είχε γίνει πολύ αγαπητό στέκι. Μπαίνοντας, αναγκάστηκαν να περάσουν στρι-

μωχτά δίπλα από τον Ρις, τον σιδερά της Γερακινής, ο οποίος γρύλισε μια καλημέρα στην Μπόμπι. Ο Ρις ήταν αρκετά μεγάλος σε ηλικία, με γκριζα γένια και όχι ιδιαίτερα φιλική διάθεση. Κάπως έτσι ήταν και η σιδηρουργός της Πορφυρής, που σ' όλη της την καριέρα είχε φτιάξει πανοπλίες για τέσσερις μόνο αναβάτες. Σε αντίθεση με τον Τζέιμι, κανείς απ' αυτούς τους δύο δεν είχε όρεξη για φιλίες με Κλωσόπουλα.

Έξω στην εξέδρα είχε μείνει μόνο ένα τραπέζι ελεύθερο. Ο Τζέιμι έκανε νόημα προς την πλευρά μιας ιδιαίτερα φωνακλάδικης παρέας, και σε λίγο ήρθε στο τραπέζι τους μια κοπέλα, με το σάντουιτς στο χέρι. Είχε κατάξανθα μαλλιά, πιασμένα αλογοουρά.

«Από δω η Κλάρα», τη σύστησε ο Τζέιμι με ύφος σεβασμού. «Είναι η σιδηρουργός του μονόκερου της Ταξιάρχης».

Η Κλάρα όμως είχε καρφώσει το βλέμμα της στον Μίτσελ. «Αυτό εκεί τι έπαθε;» δείχνοντας το τσουρουφλισμένο του σακάκι.

Ο Τζέιμι έσπευσε να απαντήσει για να βγάλει τον Μίτσελ από τη δύσκολη θέση. «Είναι Κλωσόπουλο στην Αετοφωλιά».

«Αααα. Τρίτη χρονιά. Πού να βλέπατε πόσο ατίθασο ήταν το Λάθος της Αστραπής όταν ξεκινούσαν τα Προκριματικά του Χάους. Καλά καλά δεν μπορούσα ούτε την πανοπλία του να του φορέσω».

«Δηλαδή είναι φυσιολογική αυτή η συμπεριφορά;» ρώτησε δειλά δειλά ο Μίτσελ.

«Εντελώς», τον διαβεβαίωσε η Κλάρα.

«Και το να εξαφανίζονται όποτε τους κάνει κέφι;» ρώτησε ο Σκάνταρ σιγανά.

«Πιο σπάνιο, αλλά μην ασχολείσαι».

«Η Γερακινή δεν έχει αλλάξει καθόλου», είπε η Μπόμπι.
«Παραμένει τέλεια».

«Δεν είναι ωραίο να καυχιέσαι, Μπόμπι», τη μάλωσε η Φλο.

«Τι γίνεται η Νίνα;» Η φωνή του Τζέιμι είχε μια ανησυχία.

«Τα ίδια», αναστέναξε η Κλάρα. «Λείπει άπειρες ώρες κάθε μέρα, αλλά ξέρω πως δεν είναι σε προπόνηση γιατί ποτέ της δεν φοράει πανοπλία. Το Λάθος της Αστραπής επιστρέφει εξουθενωμένο. Κι η Νίνα, στα μαύρα πανιά».

«Τι της συμβαίνει;» ρώτησε ο Σκάνταρ έχοντας κατά νου την Κένα και την απόφαση που έμελλε να παρθεί σχετικά με το μέλλον της.

«Δεν έχω ιδέα». Η Κλάρα ανασήκωσε τους ώμους και τα εργαλεία στις τσέπες της ποδιάς της κουδούνισαν. Στράφηκε προς τη Φλο. «Προσπάθησε κι ο μπαμπάς σου να της μιλήσει, αλλά όλο τον αποφεύγει».

Ο μπαμπάς της Φλο ήταν ο Όλου Σεκόνι, ο καλύτερος σελοποίος του Νησιού. Η Νίνα, όπως κι ο Σκάνταρ, είχε σέλα Σεκόνι.

«Αν συνεχίσει έτσι η Νίνα, δεν πρόκειται να προκριθεί στο φετινό Κύπελλο του Χάους». Η Κλάρα ακουγόταν ανήσυχη κι απογοητευμένη. «Υποτίθεται πως θα πηγαίναμε για το τρία στα τρία. Που δεν το έχει καταφέρει ποτέ κανείς!»

Ο Σκάνταρ ένωσε το στομάχι του να σφίγγεται. Μόνο η μαμά του, η Έρικα Έβερχαρτ, είχε φτάσει κοντά να κερδίσει τρία Κύπελλα του Χάους, με τον μονόκερό της, την Πανσέληνη Ισημερία. Η Πανσέληνη σκοτώθηκε όμως στα μισά του τρίτου αγώνα, κι η Έρικα στράφηκε στο σκοτάδι του άγριου μονόκερού της κι έγινε η Πλέκτρια.

«Σκαρ, είσαι εντάξει;» ρώτησε προσεκτικά η Φλο ενώ οι άλλοι μιλούσαν με την Κλάρα. «Ανησυχείς που ξεκινάει αύριο η

εκπαίδευση; Ο Μίτσελ είναι σίγουρος πως οι εκπαιδευτές μας θα μας πουν περισσότερα για τη Δοκιμασία του Χάους».

«Διγάνκι, ναι», είπε εκείνος, χωρίς να το εννοεί. Όλα τα άλλα Κλωσόπουλα προσπαθούσαν τόσο καιρό να μάθουν όσο το δυνατόν περισσότερα για τις δοκιμασίες που τους περίμεναν στην τρίτη τους χρονιά. Ιδίως αφού έπρεπε να περάσουν τη Δοκιμασία του Χάους για να παραμείνουν στην Αετοφωλιά – όπως την πρώτη χρονιά με τις Επιδείξεις και τη δεύτερη με τις Μονομαχίες. Απ' ό,τι έλεγαν οι μεγαλύτεροι σε ηλικία φίλοι του Σκάνταρ από τη Λέσχη του Πετρίτη, οι δοκιμασίες της τρίτης χρονιάς φιλοξενούνταν στις ζώνες των στοιχείων. Και κάθε χρόνο άλλαζαν, ώστε να μην μπορεί κανείς να προετοιμαστεί γι' αυτές.

Αυτό φυσικά δεν εμπόδιζε τον Μίτσελ να περάσει όλο το καλοκαίρι μελετώντας παλιότερες Δοκιμασίες του Χάους. Όταν όμως έκλεισε τα βιβλία και άρχισε να ρωτάει κανονικά Ξεπεταρούδια και Θηρευτές πώς ήταν οι δικές τους εμπειρίες, δεν τους βρήκε και πολύ πρόθυμους να μιλήσουν. Η Φλο ανησυχούσε πως τους είχε μείνει κάποιο τραύμα. Η Μπόμπι έλεγε πως κρατούσαν μυστικά ώστε να έχουν μικρότερο ανταγωνισμό σε μελλοντικά Κύπελλα του Χάους. Αλλά ο Σκάνταρ δεν είχε δώσει και μεγάλη σημασία σ' όλα αυτά: είχε το μυαλό του σε κάτι δικά του.

«Πάω να μιλήσω μια στιγμή στον Κρεγκ», είπε βλέποντας τον βιβλιοπώλη στην άλλη πλευρά της εξέδρας.

Ο Κρεγκ ήταν ο ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου Κεφάλαια του Χάους. Ήταν φιλικός απέναντι στους χειριστές του άουλου, έχοντας μάθει πολλά πράγματα από παλιότερους αναβάτες που είδαν τους μονόκερούς τους να εκτελούνται όταν το στοι-

χείο τους βγήκε εκτός νόμου. Επίσης, ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που ήξερε για την κρυφή ελπίδα του Σκάνταρ να ενώσει την Κένα με τον μονόκερο του πεπρωμένου της.

Πριν ακριβώς φτάσει κοντά στον Κρεγκ, ξανάρθε στο μυαλό του η εικόνα της Κένα, να εμφανίζεται μέσα από την αυτοκαταστρεφόμενη Αετοφωλιά, και τον έκανε να παγώσει. Για μια ακόμα φορά, ο Σκάνταρ άκουσε την Κένα να τον ξεμπροστιάζει για όλα τα ψέματα που της είχε πει: για το στοιχείο του, για τη μητέρα τους. Είχε προσπαθήσει να της εξηγήσει ότι είναι Φτιάχτης – ένας χειριστής του άυλου δηλαδή που μπορούσε να χρησιμοποιεί τα όνειρα για να βρίσκει και να δένει αναβάτες με τον μονόκερο που κανονικά θα έπρεπε να είχαν εκκολάψει. Προσπάθησε να της πει πως είχε δει στο όνειρό του έναν άγριο μονόκερο με γκρι πιτσίλες, που προοριζόταν για εκείνη. Ήταν όμως για όλα πολύ αργά. Το στομάχι του Σκάνταρ ανακατεύτηκε καθώς θυμήθηκε την απόμακρη έκφραση της Κένα, το βλέμμα της που τον έκανε να πιστέψει πως την είχε χάσει για πάντα.

Τότε όμως ο Σκάνταρ τής ζήτησε συγγνώμη. Κι η Κένα τού είπε πως ήθελε τόσο απεγνωσμένα έναν μονόκερο, που έφυγε από τη Στεριά μαζί με τον τότε επικεφαλής του Αργυρού Κύκλου, τον Ντόριαν Μάνινγκ, για να δραπετεύσει μετά απ' αυτόν και να πιστέψει τις υποσχέσεις της μητέρας τους. Και τότε, αφού αποκαλύφθηκαν πια όλα τους τα λάθη, τα δύο αδέρφια συγχώρησαν το ένα το άλλο.

«Μα τι έχει μέσα αυτό;» ρώτησε ο Κρεγκ μόλις είδε τον Σκάνταρ κοντά στο τραπέζι του. Παρατηρούσε τη μαρμελάδα και το εκχύλισμα μαγιάς να ξεχειλίζουν από το ψωμάκι του.

Η ερώτηση ξύπνησε τον Σκάνταρ. Έσκασε ένα γελάκι. «Δεν θες να ξέρεις».

«Τι κάνει η Κένα;» ρώτησε καλοπροαίρετα ο Κρεγκ, κάνοντας νόημα στον Σκάνταρ να καθίσει.

«Πάλι στο Οχυρό είναι». Ο Σκάνταρ πήρε βαθιά αναπνοή. «Έμαθες τίποτα;»

Ο Κρεγκ κούνησε το κεφάλι, ο κόσμος του ταλαντεύτηκε. «Κανείς από τους χειριστές του άυλου με τους οποίους μίλησα μέχρι τώρα δεν ξέρει τίποτα περί κατασκευασμένων δεσμών, πόσο μάλλον για το αν μπορούν ή όχι να σπάσουν. Ποτέ τους δεν επιχείρησαν να σπάσουν δεσμό αποφασισμένο από το πεπρωμένο: η θανάτωση δεμένου μονόκερου αποτελεί εδώ και αιώνες έγκλημα. Και βέβαια ξέρουμε τι χαμό μπορεί να προκαλέσει η θανάτωση ενός άγριου μονόκερου».

Ακούστηκε ένας ήχος αναγούλας.

Ο Μίτσελ έκλειγε από τα γέλια. «Εγώ πάντως σε προειδοποίησα!»

Ο Τζέιμι είχε βάλει στο στόμα του μια μπουκιά από το σάντουιτς έκτακτης ανάγκης.

«Δέω να κρατήσω το δικό μου γι' αργότερα», είπε διακριτικά ο Κρεγκ και σηκώθηκε να φύγει. «Θα συνεχίσω να ψάχνω για την απάντηση, αλλά πρέπει κι εσύ να σκεφτείς μέχρι πού θες να φτάσεις. Η Κένα τον αγαπάει αυτόν τον άγριο μονόκερο, έτσι δεν είναι;» Το καστανό βλέμμα του βιβλιοπώλη αναζήτησε τα μάτια του Σκάνταρ.

«Το ξέρω, αλλά – αλλά ακόμα δεν έχω αποφασίσει αν θα πω τίποτα», είπε ο Σκάνταρ κομπιάζοντας. «Εξαρτάται πώς θα πάνε τα πράγματα για την Κένα, κατάλαβες; Πρέπει να ξέρω πως θα είναι ασφαλής».

«Ασφαλής δεν σημαίνει πάντα και ευτυχισμένη, Σκάνταρ», είπε ο Κρεγκ. «Μην το ξεχνάς αυτό».

Οι τέσσερις τους περίμεναν την Κένα Σμιθ στο τέρμα μιας λεωφόρου με λεύκες. Είχαν μόλις λίγα λεπτά εκεί όταν ξαφνικά ο Κατεργάρης και η Πορφυρή αποφάσισαν να κάνουν στάχτη ένα μεγάλο κλαρί πάνω από τη Γερακινή, η οποία τσίριξε με αγανάκτηση. Ύστερα, τη στιγμή που τίνιζε τις στάχτες από την τέλεια χτενισμένη χαίτη της, η ασπίδα στην είσοδο του Αργυρού Οχυρού σηκώθηκε.

Από την πόρτα βγήκε ένας μοναχικός αναβάτης, που τραβούσε πίσω του ένα πουλάρι άγριου μονόκερου.

Ο Σκάνταρ κόλλησε τα μάτια του στην Ορμή του Ξεφτεριού, αλλά η κόντρα με τα βλέμματα δεν κράτησε πολύ· σε λιγάκι ο Σκάνταρ βλεφάρισε και κοίταξε αλλού, ανατριχιάζοντας παρά τη ζέστη του Σεπτέμβρη. Τα μάτια του άγριου μονόκερου ήταν γεμάτα από τα σκοτάδια και τα βάσανα της αθανασίας. Η Ορμή του Ξεφτεριού ήταν καταδικασμένη να ζει τη ζωή του θανάτου. Και η ευαίσθητη και εντελώς ζωντανή αδελφή του Σκάνταρ ήταν δεμένη μαζί της.

Όπως ακριβώς είχε συμβεί και με τον Κατεργάρη, το άγριο πουλάρι είχε φτάσει σε μέγεθος αλόγου μέσα σε λίγους μήνες. Αλλά κάπου εκεί τελείωναν οι ομοιότητες. Το κέρατο του Κατεργάρη ήταν μαύρο όπως και το γυαλιστερό του τρίχωμα· της Ορμής του Ξεφτεριού ήταν διάφανο και ασαφές, ενώ το μελί της τρίχωμα ήδη άρχιζε να μαδάει και να θαμπώνει. Έπειτα από δύο χρόνια εξάσκησης στην Αετοφωλιά, οι μύες του Κατεργάρη διαγράφονταν εντυπωσιακά κάτω από το δέρμα του, και οι φτερούγες του ήταν πλουμιστές και πανίσχυρες. Αλλά στο σώμα της Ορμής του Ξεφτεριού φαίνονταν εδώ κι εκεί τα

κόκαλά της – κάποιοι από τους σπόνδυλους στη ράχη, πέντε λεπτά πλευρά που έμοιαζαν να κινούνται καθώς περπατούσε, μια ακρούλα από τη λεκάνη της όταν σήκωνε το πόδι. Στις φτερούγες της, κάποια από τα φτερά της είχαν ήδη πέσει, αφήνοντας περιοχές με σκέτο δέρμα, που φαίνονταν περισσότερο σαν να ανήκαν σε γιγαντιαία νυχτερίδα παρά σε αρπακτικό φτερωτό θηλαστικό.

Γιατί η Ορμή του Ξεφτεριού έμελλε να είναι για πάντα άγρια. Ο δεσμός της ήταν τεχνητός, όχι του πεπρωμένου. Το Ξεφτέρι προοριζόταν για κάποιον άλλο αναβάτη που όμως δεν κατάφερε να φτάσει στο Εκκολαπτήριο αφού έκλεισε τα δεκατρία, τη μέρα του θερινού ηλιοστάσιου. Κι η Κένα ήταν προορισμένη για έναν άλλο μονόκερο –αυτόν με τις γκρι πιτσίλες– που ακόμα βρισκόταν πέρα στον Αγριότοπο, μονάχος.

Όταν η Κένα χαμογέλασε στον Σκάνταρ, στο μυαλό του ξανάρθε αυτόματα η προειδοποίηση της Άγκαθα Έβερχαρτ για τον δεσμό της Κένα με τον άγριο μονόκερο: *Δες τι έκανε ο πλαστός δεσμός στην Έρικα... Πέντε στοιχεία να σε τραβάνε σε πέντε διαφορετικές κατευθύνσεις... Πέντε τρόποι να επικρατήσει η δύναμη του μονόκερου.*

Ο Σκάνταρ από την αρχή ονειρευόταν να έρθει η Κένα στο Νησί και να γίνουν και οι δύο αναβάτες του Χάους. Μήπως όμως το Νησί πίστευε πως η Κένα ήταν πολύ επικίνδυνη για να γίνει αναβάτρια; Μήπως η Αετοφωλιά δεν ήθελε να τη δεχτεί; Τι θα έκανε τότε ο Σκάνταρ;

Η σκέψη τον τρόμαξε, και το μυαλό του στράφηκε πάλι στα μισοτελειωμένα του σχέδια, στην πιθανότητα ενός διαφορετικού μέλλοντος για την αδελφή του. Αποφάσισε να κοιμηθεί το βράδυ στον στάβλο του Κατεργάρη και να δει σε όνειρο σαν

αυτά που βλέπουν οι Φτιάχτες τον πιτσιλωτό γκρι μονόκερο της αδελφής του. Να σιγουρευτεί ότι ο μονόκερος του πεπρωμένου της ήταν ασφαλής.

Καλού κακού.